

Linda Chapman * * Mirelle Ortega

ZEEMEERMINNEN CLUB

Het koraal in nood

1

Hoofdstuk 1

Het diepzeerif

‘Pas op, Sammy!’ riep Marina, toen een zwarte pelikaan-paling met zijn enorme bek wijd open uit een donkere grot kwam zwemmen. Sammy was Marina’s zeepaardje en haar huisdier. Het beestje kon nog net op tijd wegzwemmen. Met een snelle beweging van haar zilvergroene staart drukte Marina zich plat tegen een koraalboom en zag de paling voorbijzwemmen. Zijn gapende bek leek bijna groot genoeg om ook haar op te peuzelen, maar gelukkig leek het erop dat hij geen trek had in een zeemeermin als ontbijt!

Sammy zoefde naar zijn baasje, krulde zijn

goudgele staart en verstopte zich in een van de dikke, bruine lokken die over Marina's schouders hingen. Samen keken ze toe hoe de paling zich als een zwiepende zweep voortbewoog en verdween in een bosje koraal. In het voorbijgaan hapte hij een spinkrab naar binnen die minder geluk had dan Sammy.

Marina kietelde Sammy op zijn borst. ‘Dat scheelde niet veel!’ Met een twinkeling in zijn donkere ogen gaf Sammy Marina’s hand een kopje. Ze gaf hem een kus terug, waarop Sammy’s hoorntjes van plezier begonnen te kronkelen. Hij was al een jaar Marina’s huisdier én haar beste vriend. Ze moest er niet aan denken dat hem iets zou overkomen.

‘We moeten hier in het diepzeerif heel voorzichtig zijn,’ waarschuwde Marina hem. ‘Er zijn hier allemaal vreemde zeedieren en sommige daarvan zijn gevaarlijk. Het is hier niet als in het ondiepe rif dat we gewend zijn.’

Marina hees haar tas van zeewier over haar schouder. Sinds haar geboorte, elf jaar geleden, was ze door veel oceanen meegereisd met haar vader, een zeemeerman. Hij was een zeebioloog die zich had gespecialiseerd in bijzondere diersoorten en samen hadden ze al een aantal fantastische plekken bezocht: atollen in de Grote Oceaan, zeewierwouden in de Noorse fjorden, tropische kusten... Dit was echter het eerste diepzeerif waar ze was geweest. Het

water was hier beneden veel kouder. Het was een duistere wereld met bergen, spelonken en grotten. En waar ze ook keek, overal zag ze hopen grauw, dood koraal met verschillende kleurloze anemonenpluimen en laagjes levende koraalstruiken in de kleuren paars, geel, blauw en rood.

Haar vader had haar verteld dat sommige tunnels in het rif leidden naar de Middernachtzone en zelfs nog verder naar beneden naar de Grote Diepte: de diepste troggen van de oceaan. Er waren geruchten dat in die Grote Diepte eeuwenoude zeedieren zouden leven, maar niemand was er ooit geweest, of eruit teruggekeerd. Er liep een rilling over Marina's rug. Ze vond het heerlijk om op onderzoek uit te gaan, maar zelfs zij wilde niet zó ver naar beneden gaan! De spookachtige, duistere wereld van het diepzeerif was haar al spannend genoeg

‘Waar zou papa zijn?’ zei ze tegen Sammy, terwijl ze zigzagden langs de oranje koraalbomen waarvan de takken naar de

oppervlakte reikten. Er zwom een school grote vissen langs. In het voorbijgaan tikten hun vinnen Marina's staart aan. Over de zanderige bodem scharrelden een paar stekelige kreeften.

Marina ging op zoek naar de kruiik met groen vuur die haar vader altijd met zich meedroeg om beter te kunnen zien. 'Ik hoop dat we hem snel vinden,' zei ze tegen Sammy. 'Ik wil niet te laat zijn op mijn eerste schooldag.' School. Wat had ze daar zin in! Het was al een paar jaar geleden dat zij en haar vader lang genoeg op één plek waren gebleven dat ze er naar

school kon gaan, en nu kon ze niet wachten. Ze wilde hier zo graag nieuwe vrienden maken en wat langer blijven.

Marina en haar vader waren een paar dagen geleden aangekomen in Groenegolf en waren gaan wonen in een grote koraalgrot op dit ondiepe rif. Het turquoise water was warm en helder en er waren vele vriendelijke zeedieren die zij aan zij leefden met het meerminvolk: dolfijnen, zeeschildpadden, inktvissen, zeekoeien en duizenden voorbijschietende vissen in alle kleuren van de regenboog. Het was een prachtige plek. Haar vader had gezegd dat ze er een tijdje zouden blijven, zodat hij onderzoek kon doen in het diepzeerif vlak bij Groenegolf. Marina vond dat een prima plan!

Sammy leek wat te ruiken, zwom voor Marina langs en ging er plotseling vandoor. Even later kwam hij weer terug, dobberde op en neer voor Marina's neus en draaide rondjes om zijn as. Marina grinnikte toen ze hem zo opgewonden zag. 'Heb je papa gevonden?'

Sammy knikte en ging haar voor. Toen ze

een hoek om gingen, zag Marina een stenen kruik met een brandend groen vuurtje bij de ingang van een grot. Ernaast zat haar vader op zijn knieën voorzichtig een stukje zeemos in een potje te schrapen. Zijn staart was net zo zilvergroen als die van Marina en ze hadden allebei dik bruin haar.

‘Papa!’ riep Marina. Haar vader schrok en keek om zich heen. ‘Je was dit vergeten,’ zei ze. Ze deed haar tas open en haalde er de lunch uit die ze de avond ervoor voor hem had klaargemaakt. Haar vader was een geweldige man, maar hij ging zo op in zijn werk dat hij alledaagse dingen als eten soms vergat.

‘Joh, echt?’ Victor Zilvervin leek verrast. Hij keek in de tas die naast hem lag. ‘Allegamba’s! Je hebt gelijk.’

Marina zuchtte eens diep. Ze dacht soms dat haar vader zijn eigen staart zou vergeten als die geen deel van hem was! Ze gaf hem de boterhammen. Ze had ook nog wat zeewierkoekjes voor hem meegebracht.

‘Dank je, schat,’ zei hij. ‘Blijf je me even helpen?’

Marina gaf hem een knuffel. ‘Nee, ik moet vandaag voor het eerst naar school, weet je nog?’

‘School?’ sprak Marina’s vader haar verbaasd na. ‘O ja. Ik was helemaal vergeten dat dat vandaag was. Moet ik eigenlijk niet met je mee?’ vroeg hij wat onzeker.

‘Nee, hoor. Maak je geen zorgen. Ik red me wel.’ Marina was het gewend om dingen die andere meerminkinderen met hun ouders deden zelf te doen. Ze was het zo gewend om voor haar vader te zorgen dat het soms voelde alsof zij de ouder was en hij het kind!

‘Ik heb alles onder controle. Sammy gaat met me mee tot aan de ingang. Dan zwemt hij naar huis en wacht daar op me.’ Sammy gaf haar hand een hoopvol tikje. ‘Nee je mag niet mee naar binnen. Dat heb ik je al verteld,’ zei ze. ‘Ik weet dat je het wilt, maar er mogen geen huisdieren de school in.’

Sammy’s hoorntjes begonnen te hangen.

‘Je mag me wel uit school komen halen, als je wilt,’ voegde Marina eraan toe.

Sammy’s hoorntjes stonden ineens weer recht omhoog en hij maakte een salto van geluk.

‘Oké. Doe je best en gedraag je,’ zei Marina’s vader afwezig. ‘Dat soort dingen.’

‘Zal ik doen.’ Marina gaf hem een kus op zijn wang. ‘Ik hoop dat je onderzoek goed lukt. Ik wil er vanavond alles van weten. Pas wel op

voor pelikaan-palingen. Sammy en ik werden er net bijna door een opgegeten.'

Haar vader veerde op. 'Pelikaan-palingen? Weet je het zeker? Die leven meestal in dieper water.'

Marina knikte. 'Absoluut. Ik heb nog nooit zo'n grote bek gezien.'

'Dat betekent waarschijnlijk dat hier in de buurt een tunnel is die naar de Middernachtzone leidt,' zei haar vader. Hij wreef zich in de handen. 'Dit wordt de perfecte plek voor mijn onderzoek.' Er verscheen een bezorgde blik op zijn gezicht. 'Doe je wel voorzichtig hier? Ik wil niet dat je wat overkomt.'

'Maak je over mij geen zorgen,' zei Marina. 'Tot vanavond, papa.' Ze zwaaide met haar staart en begon naar boven te zwemmen. Ze had zin om een koprol te maken, net als Sammy daarnet had gedaan. School... Nieuwe vrienden... Ze kon niet wachten!

Marina en haar vrienden in Groenegolf zullen er alles aan doen om hun thuis in de oceaan te beschermen. En als er ook maar een klein beetje avontuur is, zullen ze het vinden!

Marina en haar zeepaardje Sammy zijn in Groenegolf komen wonen. Net als ze zich thuis beginnen te voelen worden de prachtige koraalgrotten beschadigd. Wie zou dit gedaan hebben?

Duik in het avontuur op pagina 42!

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 175954

 uitgeverijdefontein.nl

  [uitgeverijdefontein](https://www.instagram.com/uitgeverijdefontein)